

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

brug fra indenlandsk brændsel til udenlandsk brændsel. Regeringen deler den opfattelse, der også er fremsat herfra, bl. a. af det ærede medlem hr. Boeck-Hansen, at det har en aldeles afgørende betydning for industrien at komme ned på lavere brændselsomkostninger. Det spiller en rolle for eksportindustrien, men naturligvis også for hjemmeindustrien, der må kunne konkurrere med de importerede varer.

Heldigvis får vi jo i 1949 en større mængde importerede varer, også færdigvarer, som netop gennem deres konkurrencemæssige indflydelse skal kunne virke sanerende på dansk industri. Derfor er det af stor betydning, at disse brændselsomkostninger nedbringes.

Det er mit indtryk, at året 1949 på det brændselsmæssige område kan betegnes som et udpræget overgangsår. Det samme gælder vel i og for sig brændselsituationen i hele verden. Man kan konstatere, at der er en voksende brændselsproduktion, kulproduktion, i næsten alle kulproducerende lande: i England, i Ruhr, i Polen. Endnu har disse stigende mængder brændsel ikke i synderlig grad påvirket prisniveauet, men det er vort håb, at der i løbet af året må vise sig et skred i priserne på dette punkt. Man vil vide, hvordan der fra engelsk side er givet os et tilbud om en vis prissænkning på udenlandsk brændsel, som vi nu forsøger at finde en fornuftig stillingtagen til; man vil også vide, at der fra den europæiske organisation i Paris prøves gennemført et vist initiativ overfor England med henblik på en kritik af de høje brændselspriser. Der er således grund til at håbe på, at den stigende produktion ude i Europa må fortsætte og efterhånden påvirke priserne og også påvirke den valutakvalitet, det udenlandske brændsel skal købes for. Vi må endnu betale Polen deviser i sterling og dollars foruden de varer, vi betaler for kullene. Det er klart, at hvis kulmængden bliver større, bliver det også handelspolitisk en svagere vare; så vil vi få bedre byttevilkår overfor det pågældende land.

Alt dette skulle naturligvis i allerhøjeste grad komme industri og håndværk til gode, ved siden af at også opvarmningen i private hjem efterhånden måtte forbedres, men efter de kvanta, det er os muligt at fremskaffe, vil der endnu i 1949 være behov for tørv og brunkul, en brunkulsproduktion af samme størrelse som i fjor og den tørveproduktion, som må forventes at ville komme frem, såfremt man lader produktionen være fuldstændig fri. Om det ærede medlem hr.

Tholstrup ligefrem her vil stille forslag om et forbud mod tørveproduktion, ved jeg ikke, men det vil måske ligge det ærede medlems i det store og hele ret planøkonomisk prægede tankegang nær.

Jeg har med stor interesse læst de artikler, som overingeniør Carl Simonsen har skrevet om problemerne omkring det indenlandske brændsel, og synes, at der gøres rigtige ting gældende. Vi har i vore brunkulslejer en brændselskilde, en reserve, som vi allerede under to verdenskrige har haft megen gavn af, og som vi naturligvis bør holde klar med henblik på, at sørgeligheder i fremtiden kan indtræde.

Dog er forholdet jo ikke så katastrofalt, at et overgangsår mere med de meget moderate produktionsmængder, der skal frembringes af den danske undergrund, fuldstændig vil vælte billedet. Efter overingeniør Simonsens beregninger har vi tørv her i landet til 25 års forbrug af samme størrelse som under den anden verdenskrig. Man kan også opstille andre beregninger, man kan tænke sig dansk erhvervsliv dækket 100 pct. med tørv. Så bliver det et lavere antal år, men det er dog et betydeligt kvantum. Med hensyn til brunkul er ingen i stand til at opstille beregninger over, hvor meget vi har, da det må formodes, at adskillige brunkulslejer overhovedet ikke er kendt, men selv med de kendte brunkulslejer skulle her også være en reserve. Jeg er enig i de synspunkter, der er fremsat, at vi her har en naturlig reserve, som vi bør bevare, hvis ulykkestider skulle komme over landet, men jeg ser ikke, at en overgangsproduktion af den moderate størrelse, der er tale om i 1949, vil vælte spillet for os.

Det er også rigtigt, når det ærede medlem hr. Tholstrup gør opmærksom på de ulykker, der er indtruffet ikke mindst i brunkulslejer. Den danske brunkulsproduktion, som har fundet sted under krigen, har kostet adskillige danske arbejdere livet. Der er god grund til at nævne dette i denne forbindelse. De arbejdere, der har påtaget sig det meget ubehagelige erhverv at producere brunkul, har gjort det med liv og færlighed som indsats og har virkelig præsteret en samfundsnyttig gerning, som de afgjort ikke skal have utak for, tværtimod.

Ordføreren for forespørgerne (Tholstrup):

Den højtærede handelsminister indledede med at sige, at det var for tidligt, denne forespørgsel var fremsat. De oplysninger, der er fremkommet i bladet „Fyring“, tyder på, at det er på høje tid. Hvis vi kun har brændsel tilbage i moserne til en halv